

ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου μέν, ἀλλὰ τυχεροῦ) Ἴόνιοι Νῆσ. συνών. *ψαράς*. β) Ἀλιεύς πολυπόδων, ὀστράκων καὶ σπόγγων Θράκ. (Αἰν.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 2) Καρκί-
ος τῶν γλυκέων ὑδάτων Ἰκαρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλγός καὶ ὡς τοπων. Κάλυμν.

ἀλεάτικο τό, Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,268
ἀλεάτικου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεάς.

Πλοιῶριον ἀλιευτικὸν (ἐν Λευκ. ἰδίως τῶν ἀλιευόντων πολύποδας, ὀστρακα, σπόγγους κττ.)

ἀλεγεντάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλεεδάριστος Νάξ. Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγεγταριστός < λεγεγτάρω, παρ' ὃ καὶ λεεδαρώ, κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε ἢ δὲν γίνεται λόγος συνήθως κακός, ὃ μὴ δυσφημούμενος, ἀκακολόγητος: Κἀνὲν δὲν ἀφίνεις ἀλεεδάριστο κ' ἐὸν κί ἀπέκειο κακίωνεις, ἅμα λεεδα-
ρουνε τίοτα ἰὰ σένα!

ἀλέγητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλέητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγητός < λέγω παρὰ τὴν μετοχ. λεγημένος, παρ' ἣν καὶ λεημένος.

Ὁ μὴ λεχθεὶς: Μόνο ἔφτο μοῦ ἔχες ἀλέητο κ' εἶπες μου το κ' εὐτό. Ἀλέητη τὴν ἔχω τὴ γουβέδα.

ἀλεθουρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλέθω καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -ουρίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. *γυαλουρίζω*, *κλαυτουρίζω*, *φρυγχοιρίζω* κττ.

Ἀλέθω βραδέως, ἐπὶ μύλου μὴ κινουμένου ταχέως δι' ἑλλειψιν ἰσχυροῦ ἀνέμου ἢ ἰσχυρᾶς πίεσεως ὕδατος: Ἀλεθουρίζει ὁ μύλος.

ἀλέθω κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Σινασσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. ἀλέθον βόρ. ἰδιώμ. ἀλέσω Ἀπουλ. ἀλέσου Τσακων. ἀλέτω Ἀπουλ. ἀλένω Καπ. (Ἀραβάν. Φερτ.) ἰλέθω Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κύπρ. Μεγίστ. Σέριφ. Σύμ. Χίος κ. ἀ. ἰλέθον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἰλέσω Ἀπουλ. (Καλημ.) *ναλέθω* Θράκ. (Μάλγαρ.)

Τὸ μεσν. ἀλέθω, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀλήθω. Τὸ ε ἐκ τοῦ ἡλέσα ἀορ. τοῦ ἀρχ. ἀλέω εὐχρήστου καὶ ὡς ἀορ. τοῦ ἀλήθω.

1) Συντρίβων ἰσχυρῶς κόκκους δημητριακῶν καρπῶν μεταβάλλω εἰς ἄλευρον ἢ κόκκους καφέ εἰς κόνιν ἢ καρ-
ποὺς ἐλαίας εἰς πολτὸν κττ., καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐνεργεῖ διὰ τοῦ εἰδικοῦ ὄργάνου, τοῦ μύλου, καὶ ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ὄργάνου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Καπ. (Ἀρα-
βάν. Σινασσ. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κο-
τύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ἀλέθω *καλαμπόκι* - *κριθάρι* - *σιτάρι* κττ. Ἀλέθω *καφέ*. Ὁ μύλος ἀλέθει καλὰ κοιν. Με τὸ βορζὰ ἀλέθ', μ' ἄλλον τσαιρὸ δὲν ἀλέθ' (ἐνν. ὁ ἀνεμόμυλος) Τῆν. Ἀλέθω *κορκότα* - *πλουγούρ'* (*κορκότα* = ἀποφλοιωμένος σίτος χονδροκομμένος διὰ χει-
ρομύλου, *πλουγούρ'* = σίτος βρασμένος καὶ ἀποφλοιωμένος) Χαλδ. Ἀλέθω ἐλαῖες πολλαχ. (συνών. φρ. *κάνω ἐλαίες*). Σάμερε ὅλοι οἱ μύλοι ἀλέκαϊ (σήμερον ὅλοι οἱ μύλοι ἤλε-

σαν) Τσακων. || Φρ. Ἀλέθει ὁ μύλος του (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ καὶ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Ἀλεκα τσαι ξάλεκα (ἄλεσα καὶ ξάλεσα, ἥτοι ἐτελείωσα τὸ ἔργον μου) Μέγαρ. Ἀλέθει ὁ μύλος, δῶσ' του ν' ἀλέση (τρῶγε ὅ,τι θέ-
λεις καὶ μὴ ἐμποδίζεσαι ἀπὸ διαιτητικὰ παραγγέλματα) πολλαχ. Ἀλέθ' ἡ γλῶσσα του (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς τρώγοντος ἢ τοῦ πολυλόγου) πολλαχ. Θ' ἀλέσ' ἡ γλῶσσα μ' ὅσον μπου-
ρεῖ (θα ἀναπτύξω ὅλην τὴν εὐγλωττίαν μου) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀλέθουν τὰ δόντια του (ἐπὶ τοῦ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Τὸν ἄλιστα καμπόσου (εἶπα εἰς αὐτὸν ἀρκετὰ προσπαθῶν νὰ τὸν πείσω) αὐτόθ. Ἀλέθιτι αὐτός (ὑπεῖκει εἰς τὰς εὐγλώττως γινομένας συστάσεις) αὐτόθ. Ἀλέθω ἀέρα (φλυαρῶ ἀσκόπως. Συνών. φρ. *κοπανίζω ἀέρα*) πολλαχ. Ἀλέθει ὁ ἀέρας (ἐπισκῆπτει ὀρμητικὸς καὶ ὡς στρό-
βιλος) Σύμ. || Παροιμ. Ἐμπάτε, σκύλλοι, ἀλέσετε κί ἀλε-
στικά μὴ δώσετε (ἐπὶ τῶν διοικούντων κακῶς τὰ τοῦ ἰδίου οἴκου καὶ παραδιδόντων ταῦτα ἔρμαιον εἰς ἄρπαγας καὶ καταχραστὰς) σύνθη. Ὁ καλὸς ὁ μύλος, ὅ,τι βρῇ ἀλέθει (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ) Σινασσ. Ἡ καλὸς ἡ μύ-
λους ἰλέθει κί σιτάριν, ἰλέθει κί κλιθάριν (συνών. τῇ προη-
γουμένῃ) Λιβύσσ. || Ἀσμ.

Νάλισε, μύλο μ', νάλισε τῇ διάκω τὸ κεφάλι,
βγάλε τ' ἀλεύρι κόκκινο καὶ τὸ πασπάλ' μελάνι
Μάλγαρ.

Ἀλεθε, μύλο, μυλαρά, | κάνε τ' ἀλεύρια μου καλά,
στάρνια καὶ σμυραδερά, | ὥσαν μυρμηγοκέφαλα,
νὰ τρώσι ἐσ', νὰ τρώω κ' ἐγώ, | νὰ τρώσι κ' οἱ χωροφυλάκοι
(ἐπιμύλιον) Πελοπ. (Τσακων.) 2) Μέσ. πειράζομαι ἐνδο-
μύχως, καταβιβάζομαι ἠθικῶς Κύπρ.: Ἀσμ.

Ἀρκεθην παρὸν τὸ ἐλέθετον πού μέσα σὰν τὸ ρύζι,
γιατὶ γνωρίζει τὴν κατὰ τῆς αὐτῆς δὲν τὸν γνωρίζει.
Συνών. *τρώγομαι* (ἰδ. *τρώω*).

ἀλειά ἡ, Κέρκ. Σάμ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλειεία, παρ' ὃ καὶ ἀλειεία μεταγν.

1) Ἀγορὰ τῶν ἰχθύων, ἀλειεία Κέρκ. Στερελλ. (Μεσο-
λόγγ.) κ. ἀ.: Πάια ἔς τὴν ἀλειεία Κέρκ. Πάω γιὰ ἀλειεία
Μεσολόγγ. || Φρ. Μεγάλη ἀλειεία (ὁ χρόνος ἀπὸ τῶν μέσων
τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Δεκεμ-
βρίου, ὅτε γίνεται ἡ ἀλειεία τῶν μεγάλων ἰχθύων) αὐτόθ. Βάρεσ' ἡ ἀλειεία (ἦλθεν ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἀλειείας) αὐτόθ. Συνών. ἀλειό, *ψάρεμα*. 2) Ἀθροισμα, σμῆνος ἰχθύων πολλῶν ἀλιευθέντων ἢ μελλόντων νὰ ἀλιευθοῦν Σάμ.

ἀλειάνιστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπ. (Κο-
ρινθ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λειανιστός < λεια-
νίζω.

1) Ὁ μὴ λεπυνθεὶς Πελοπ. (Κορινθ.) κ. ἀ.: Στειλῶρι
ἀλειάνιστο. 2) Ὁ μὴ χωρισθεὶς εἰς λεπτὰ μέρη Θράκ.
(Σαρεκκλ.) κ. ἀ.

ἄλειμμα τό, κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Φάρασ. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) ἄλειμ-μον Κύπρ. ἄλειμμαν Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄλ'μμα βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχαῖον οὐσ. ἄλειμμα = πᾶσα ἀλοιφή. Τὸ ἄλειμ-
μαν καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἐπάλειψις, ἐπίχρισις τοίχου διὰ διαλύματος ἀσβέ-
στου ἢ ἀργίλλου, πολλάκις κατὰ πληθ. Ζάκ. Μακεδ. (Βελβ.) Σίφν. κ. ἀ.: Ἐχομε ἀλείμματα Σίφν. 2) Πᾶσα οὐσία,

ἡ ὁποία ἐπαλείφεται, ἰδίως δὲ τὸ ἐξωτερικῆς χρήσεως φάρμακον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπαλείφουν συνήθως στῆθος καὶ λαιμόν, ἀλοιφή Λέσβ. κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ. 3) Ἡ λιπώδης ζωική οὐσία, λίπος κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Φερτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Βούτυρο ἀνακατωμένο μὲ ἄλειμμα. Γουρουνόμο ἄλειμμα πολλαχ. Πίσσαν κί ἄλειμμαν θῆκον ἀπάν' ὅς σὴ γερὰ ὅ' νὰ ἡλαροῦται (διὰ νὰ θεραπευθῇ) Τραπ. Βάλλω ὅς σὴ φαεῖν ἄλειμμαν Χαλδ. Τὸ ἄλειμμα πιά-νει ὅς σὴ γούλα Ἀμισ. Ἀλειμμάτ' κερὶ (κηρίον ἐκ στέατος) Ἀραβάν. || Φρ. Ἡ καρδιά μ' ἀλείμματα ἔδεσεν (ἐχάρην μαθὼν εὐχάριστα) Πόντ. Ἀλειμμαν ὅς ὁ ὠμία ὁ! (εἰς τοὺς ὦμους σου! Μετὰ χαριεντισμοῦ πρὸς τὸν ἐκτελέ-σαντα ἔργον ἐπίπονον, δι' ὃ κατέβαλε σωματικὰς δυνά-μεις, διότι τὸ πολὺ λίπος τοῦ ὁργανισμοῦ θεωρεῖται καὶ ὡς τεκμήριον τῆς σωματικῆς ἰσχύος) Χαλδ. || Παροιμ. Ὁ τρο-χὸς χωρὶς ἄλειμμα δὲ γυρίζει (ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν ὑποθέ-σεώς τινος πρέπει νὰ δωροδοκῇ τις τὰ πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται αὐτή) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 240,933. Πέντε ὅς τ' ἄλειμμα κί ὀχτὼ ὅς τ' ἀξούγγι (ἐπὶ τοῦ σπατα-λῶντος τὴν περιουσίαν του ἢ τοῦ ἐν βίᾳ καὶ ἐπιπολαιῶς ἐκτελοῦντος ἐργασίαν τινὰ) Σύμ. Ἀμον ζοῦ ἄλειμμαν ἔρται ἀπαγκέο' (καθὼς ζῶντος λίπος ἔρχεται ἐπάνω, ἦτοι ἐπι-πλέει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἐπὶ τοῦ ἀθωότητα ὑποκρινομένου ἐνόχου) Χαλδ. Ὁ σ' ἀρκοῦ τὸν κόλον κί ἄλλο ἄλειμμαν βάλλ' (ἐπὶ τοῦ δίδοντος ἡραγμά τι εἰς τινα τοῦ ὁποίου οὗτος εὐπορεῖ, ὡς ἡ ἄρκτος δὲν ἔχει ἀνάγκη προσθέτου λίπους) Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἐχ' ἄντρα κ' εἶναι ἄρρωστος κ' εἶναι γιὰ τὸ πεθάνει·
ξαρρωστικό μου γύρεψε νὰ φάῃ γιὰ νὰ γιάσῃ
τῆς ἀλαφρίας τ' ἄλειμμα, τ' ἀγριογιδοῦ τὸ γάλα

Ἰπ. Συνών. γλίνα, λίγδα, λίπα, ξύγρι. β) Τὸ χοίρειον λίπος, ὅπερ συσκευάζεται μετὰ τεμαγίων χοίρειου κρέατος ἐντὸς ἀγγείων ἢ αἰγείων δερμάτων πρὸς χοῖρον κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ θέρος Πελοπ. (Ἀρχαῖο. Κορινθ. Τριφυλ.) γ) Τὸ ἐκ τοῦ γάλακτος ἐξαγόμενον βούτυρον Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας.) Πόντ. (Ἀμισ.)

ἀλειμματᾶς ὁ, Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα.

1) Ὁ ἀλείφων τι. 2) Βουτυροπαραγωγός. 3) Ὁ μεταχειριζόμενος λίπος ἀντὶ βουτύρου, ὁ νοθευτὴς τοῦ βουτύρου.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Τ' Ἀλειμματᾶ Κε-φαλλ. Ἀλειμματᾶδες Κέρκ.

ἀλειμματέα ἡ, Πόντ. ἀλειμματέ Δ.Κρήτ. ἀλεμ-ματέ Δ.Κρήτ. (Ἁγιος Βασίλ.) ἀλειμματία Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-έα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,240 καὶ 245.

1) Ὁσμὴ ἀλείμματος, λίπους Εὐβ. (Κύμ.) Δ.Κρήτ. Πόντ.: Ἀλειμματέας μυρίζ' (ἀποδίδει ὀσμὴν λίπους) Πόντ. Βρομάει ἀλειμματίες Κύμ. 2) Κηλὶς (ἐκ τῆς εἰδικῆς σημ. τῆς διὰ λιπώδους οὐσίας σχηματιζομένης κηλίδος προέ-κυψεν ἡ γενική) Δ.Κρήτ. (Ἁγιος Βασίλ.): Ἐβάρηκενε τοῦ φεγαριοῦ ὅς τὴ μούρη καὶ τοῦ ἡκαμενε τοοὶ μαῦρες ἀλειμματέες ἀπὸν ἡ' ἀκόμη σήμερο (ἐκ παραδ.)

ἀλειμματένιος ἐπίθ. Λεξ. Βυζ. Ἡπίτ. Ἐλευθερουδ. ἀλ'μματένιος Δαρδαν. ἀλειμματένες Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ένιος.

1) Ὁ ἐκ λίπους κατεσκευασμένος, στεάτινος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) — Λεξ. Βυζ. Ἐλευθερουδ.: Κερὶν ἀλειμματένεν (συνών. ἄλειμματοκέρι) Χαλδ. 2) Μεταφ. μαλθακὸς τὸ σῶμα, ἀδύνατος Δαρδαν.

ἀλειμματερός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλαμματερό Καπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ερός.

1) Ὁ μετ' ἀλείμματος ἦτοι βουτύρου μεμειγμένος ἢ κατεσκευασμένος: Ἀλαμματερό κουρά (ἄρκτος). 2) Πα-χύς, εὐτραφής. Συνών. ἀλειμματιάρης 2.

ἀλειμματιάρικος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀλειμματιάρης. Ὁ μεταπλασμός ἐκ τοῦ οὐδ. ἀλειμματιάρικο.

Ὁ ἔχων, περιέχων λίπος. Συνών. ἀλειμματιάρης 1.

ἀλειμματιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλειμματᾶρης Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) ἀλειμματιάρη Καπ. (Φάρας.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ιάρης. Περί τῆς καταλ. τοῦ τύπ. ἄλειμματιάρη ἰδ. RDawkins Modern Greek in Asia Minor 167.

1) Ὁ ἔχων πολὺ ἄλειμμα, λιπαρός, συνήθως ἐπὶ κρέα-τος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.): Ἀλειμματᾶριν κρέας Οἶν. Συνών. ἀλειμματιάρικος. 2) Εὐτραφής, παχύσαρκος Καπ. (Φάρας.) Πόντ. (Οἶν. κ. ἄ.): Ἀλειμματᾶρης ἄνθρω-πος Οἶν. Συνών. ἀλειμματερός 2.

ἀλειμματοκέρι τό, ἀλειμματοκέρειν Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) Ἀλειμματοκέρι σύνθηθ. ἀλειμματοκέρ' Θράκ. (Σαρ-κελά. κ. ἄ.) Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλειμματο-τόσο Πόντ. (Ὁφ.) ἀλ'μματουκέρ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλειμμα καὶ κερὶ. Παρὰ Λάουνδ. ἀλειμματοκέρειον.

Κηρίον κατεσκευασμένον ἐκ στέατος. Συνών. ἀλειμ-μοφωτιά, ἀμυλοκέρι, ξυγγοκέρι. Πβ. καὶ μελισσο-κέρι.

***ἀλειμματοκερόπουλλο** τό, ἀλειμματοκερόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλειμματοκέρι.

Μικρὸν στεάτινον κηρίον.

***ἀλειμματόπουλλο** τό, ἀλειμματόπον Πόντ. (Σάντ.) ἀλειμμόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλειμμα. Τὸ ἀλειμμόπον ἐκ τῆς ὀνομαστ.

Μικρὰ ποσότης λίπους ἐνθ' ἄν.: Σύρω ἕναν ξάι ἀλειμ-μόπον ὅς σὰ λάχανα (βάλλω ὀλίγον κτλ.) Χαλδ.

ἀλειμματούδι τό, ἀμάρτ. ἀλ'μματούδ' Σαμοθρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλειμμα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ούδι.

Εἶδος χόρτου ἐδωδίμου, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἔχουν λευκάς κηλίδας καὶ ἀκάνθας. Συνών. ἀνάλατος.

